

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.627/2024/5.

A felperesek:

I.r. felperes, I.r. felperes címe. I. rendű

II.r. felperes, II.r. felperes címe. II. rendű

A felperesek képviselője:

Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe I-II. rendű

(ügyintéző: dr. Nagy Péter Pál ügyvéd)

Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe I-II. rendű

(ügyintéző: dr. Nyulasi Dániel Martin ügyvédjelölt)

Az alperesek:

I.r. alperes, I.r. alperes címe I. rendű

II.r. alperes, II.r. alperes címe II. rendű

III.r. alperes, III.r. alperes címe III. rendű

Az alperesek képviselői:

Ormai, Papp, Czike és Társai CMS Cameron McKenna Nabarro Olswang LLP Ügyvédi
Iroda, ügyvéd címe I-III. rendű

(ügyintéző: dr. Papp Erika ügyvéd)

Bibók Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe I. rendű

(ügyintéző: dr. Bibók Péter ügyvéd)

Okányi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe I-III. rendű

(ügyintéző: dr. Okányi Zsolt ügyvéd)

Dr. Petrányi Dóra Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Petrányi Dóra ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 64.P.20.169/2024/14.

A fellebbezést benyújtó fél: I. és II. rendű felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az I. rendű és II. rendű felperes által fizetendő eljárási illeték összegét személyenként 108.000 – 108.000 (száznyolcezer) forintra emeli fel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I-III. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultnak 30.000 (harmincezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg 144.000-144.000 (száznegyvennégyezer) forint fellebbezési illetéket az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a II. rendű felperes ügyvédi iroda. A II. rendű felperes és annak társult ügyvédi irodái a II.r. felperes Társulást alkotva 2018-ig, több, mint 10 éven keresztül a jelen perbeli II. és III. rendű alperesek, valamint az II.r. alperes cégcsoporthoz tartozó társaságok részére jogi szolgáltatást nyújtottak. A

folyamatos szolgáltatásnyújtás ellenértékét a felek általányságban határozták meg, amelyet havonta kellett fizetni. A II. rendű felperes a társult ügyvédi irodán keresztül biztosított jogi szolgáltatásokat oly módon, hogy azokat részben saját alkalmazottai, részben társult ügyvédi irodák, illetve almegbízottak bevonásával nyújtotta. A megrendelők, köztük a jelen perbeli II. és III. rendű alperesek irányába a felperes számlázott. A jogi szolgáltatás igénybevételére vonatkozó szerződéses kapcsolatot a felek úgy alakították ki, hogy a megrendelők által igényelt jogi szolgáltatás mindenkor megfelelő mennyiségben és minőségben álljon rendelkezésre.

Az ügyvédi megbízási szerződés megszüntetését követően a jelen perbeli II. rendű felperes (ügyvédi iroda) felperesként választottbíróági eljárást kezdeményezett. A jelen perbeli II. rendű alperessel (a választottbíróági eljárásban I. rendű alperes) és további, a jelen perben részt nem vevő 3 alperessel szemben. A VB/18042. számú választottbíróági eljárás a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Állandó Választottbíróóság előtt az ügyvédi megbízási felmondásából eredő, állított kárigény megtérítésre irányult. A választottbíróági eljárás során a jelen perbeli II. rendű alperes a (választottbíróági eljárásban I. rendű alperes) viszontkeresetét terjesztett elő a jelen perbeli II. rendű felperessel szemben állítva, hogy az ügyvédi megbízási szerződés megszegésével a megbízó megtévesztésével 171.586.984 forint kára keletkezett. A választottbíróági eljárás a jelen perbeli II. rendű felperes pernyertességével zárult, azonban ezt követően a választottbíróági ítéletet a Fővárosi Törvényszék 9.G.41.235/2022/26/1. számú ítélete érvénytelenítette. Az érvénytelenítést követően a választottbíróági eljárás folytatódott és a jelen perbeli perfelvétel lezárásáig a felek részére az ítéletet nem kézbesítették.

A választottbíróági eljárás során 2019. március 1. napján a választottbíróági eljárásban előkészítő irat és viszonykereset előterjesztésére került sor. A választottbíróági eljárás során a jelen perbeli alperesek közül csak a II. rendű alperes élt viszontkeresettel, a többiek előkészítő iratot nyújtottak be (a továbbiakban Választottbíróági Beadvány1).

2019. április 12-én a választottbíróági eljárásban részes I-II-III-IV-V. rendű alperesek előkészítő iratot és bizonyítási indítványt terjesztettek elő meghatalmazott jogi képviselőjük útján (a továbbiakban: Választottbíróági Beadvány2).

A választottbíróági eljárás során az ottani alperesek 2021. január 15-én előkészítő iratot és viszontkereset-módosítást terjesztettek elő jogi képviselője útján (a továbbiakban: Választottbíróági Beadvány3).

A Választottbíróági Beadvány1-ben a következő tartalom szerepel: „...A felperes megszegte a felek közötti árazásra való megállapodást, amikor a I.r. felperes Megbízások díjazásának felülvizsgálatai során szándékosan megtévesztette az alpereseket, hogy csalárd módon magasabb ügyvédi díjat érvényesíthessen” (a továbbiakban: 1. számú Sételmezett Közlés).

A 2019. március 1. napján kelt Választottbíróági Beadvány1-ben a következő tartalom szerepelt: „...A felperes valótlan, megtévesztő tájékoztatást nyújtott az I. rendű alperes részre az ügyvédi megbízások ellenértékének tárgyalása során megszegve ezzel a felek megállapodását és a felperest terhelő jogszabályi kötelezettségeket, ezzel jelentős kárt okozva az I. rendű alperesnek...” (2. számú Sételmezett Közlés).

A Választottbíróági Beadvány 1-ben a következő tartalom szerepel: „...A felperes tudta, hogy a díjmeghatározásának bemenő adata az általa szolgáltatott költségkimutatás és a költségkimutatásban az Ügyvédi Irodák szándékosan a valósnál magasabb összegeket tüntettek fel, az I. rendű alperest szándékosan megtévesztette minden olyan alkalommal, amikor e valótlan, hamis adatokat szolgáltatatta...” (3. számú Sérelmezett Közlés).

A Választottbíróági Beadvány 2-ben a következő tartalom szerepel: „.....Felperes [...] csalárdul nyert többletbevételt” (4. számú Sérelmezett Közlés).

A Választottbíróági Beadvány 3-ban a következő tartalom szerepel: „...Felperes valótlan, megtévesztő tájékoztatást nyújtott az I. rendű alperes részére [...] ezzel jelentős kárt okozva az I. rendű alperesnek...” (5. számú Sérelmezett Közlés).

A jelen ügybeni I. rendű alperes a választottbíróági eljárásban nem volt fél. Az I. rendű alperes vezető tisztségviselője volt a választottbíróági eljárás alapjául szolgáló időszakban, illetőleg a választottbíróági eljárás ideje alatt a II. és a III. rendű alperesnek. Az I. rendű alperes 2015. július 1-je óta a jelen perbeli II. rendű alperes vezérigazgatója és 2018. április 18-a óta a III. rendű alperes igazgatósági tagja. Az I. rendű alperes a választottbíróági eljárás során a jelen per II. rendű alperes által a jogi képviselőnek adott meghatalmazást írta alá.

[2] A felperések megváltoztatott keresetükben kérték, hogy az 1. számú Sérelmezett Közlés tekintetében a bíróság állapítsa meg, hogy az I. rendű felperes becsülethez és ugyanezen kijelentés az I. rendű felperes jóhírnevéhez fűződő személyiségi jogát megsértette, továbbá ugyanezen kijelentés a II. rendű felperes sérelmére elkövetett jóhírnév sérelmét is megvalósította.

Kérték annak megállapítását, hogy a 2. számú Sérelmezett Közlés sérti az I. rendű felperes becsülethez és jóhírnevéhez fűződő személyiségi jogát, valamint ugyanezen kijelentés sérti a II. rendű felperes becsületét és jóhírnevét.

Kérték annak megállapítását, hogy a 3. számú Sérelmezett Közlés sérti az I. rendű felperes becsülethez, jóhírnévhez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát és ugyanezen kijelentés a II. rendű felperes becsületét és jóhírnevét sértő kijelentés is egyben.

Kérték annak megállapítását, hogy a 4. számú Sérelmezett Közléssel az alperesek megsértették az I. rendű felperes becsülethez, jóhírnévhez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, míg ugyanezen kijelentés a II. rendű felperes becsületét és jóhírnevét sértő kijelentés is.

Kérték annak megállapítását, hogy az 5. számú Sérelmezett Közlés sérti az I. rendű felperes becsületét, jóhírnevét és emberi méltóságát, míg ugyanezen kijelentés a II. rendű felperes becsületét és jóhírnevét sértő kijelentés is egyben.

Kérték, hogy a bíróság kötelezze az I-II-III. rendű alpereseket az egyes kereseti kérelmek szerint külön-külön arra, hogy a hasonló tartalmú, az I-II. rendű felperesek becsületére,

jó hírnévére és emberi méltóságára vonatkozó kijelentésektől tartózkodjanak. Az ilyen tartalmú kijelentésektől az I-II-III. rendű alpereseket a bíróság a jövőben tiltsa el.

Kérték, hogy a bíróság az I-II-III. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezze az I-II. rendű felperesek, mint egyetemleges jogosultak részre a perköltség megfizetésére.

Előadták, hogy a választottbíróági eljárásban az alperesek, köztük a jelen per I. rendű alperesének instrukciói alapján eljáró II-III. rendű alperesek a kereseti kérelemben idézett nyilatkozatokat tették, a választottbíróági eljárásban csatolt meghatalmazások arra engednek következtetni, miszerint az I. rendű alperes utasítására történtek meg a sérelmezett kijelentések. Az I. rendű alperes perbeli legitimációval rendelkezik, ugyanis képviselőként írta alá a választottbíróági eljárás során a meghatalmazást, az I. rendű alperes a II. rendű alperes vezérigazgatójaként, a III. rendű alperes igazgatósági tagjaként adott megbízást és instrukciókat a jelen perbeli II. és III. rendű alpereseket képviselő ügyvédi irodáknak.

A II. rendű felperesi ügyvédi irodára vonatkozó állítások közvetlenül érintik az ügyvédi iroda tagját, illetve annak vezetőjét. Közismert tény, hogy a magyar ügyvédi irodák évtizedek óta olyan formában működnek, hogy az alapító és irodavezető nevét viselik. A szakma, a piac és bárki, aki kapcsolatba kerül az ügyvédi irodával, az ügyvédi irodát lényegében azonosítja a névadó ügyvéd személyével. Az adott ügyvéd nevét viseli a jelen perbeli ügyvédi iroda is. Az ügyvédi iroda jogi személy ugyan, de nem gazdasági társaság, így nem vonatkoztathatóak rá azok a kritériumok, amelyek egy gazdasági társaság esetén mérvadóak.

Tényként megállapítható, hogy a választottbíróági eljárás során a beadványokat a III. rendű alperes képviselőjében is előterjesztették.

A sérelmezett közlések azt állították a felperesekről, hogy megtévesztették a saját ügyfeleiket, csalárd módon jártak el, a védekezéshez való jog nem terjed ki arra, hogy rágalmozásokat fogalmazzon meg egy fél, akár egy választottbíróági eljárásban.

[3] Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Kiemelték, hogy a jogi személyre tett nyilatkozat nem terjed ki annak törvényes képviselőjére és fordítva, a jogi személy által tett nyilatkozat sem tudható be a jogi személy törvényes képviselőjének. Az I. rendű felperes kereshetőségi joggal nem rendelkezik, a kifogásolt közlések alanya, címzettje a jelen per II. rendű felperese. Hangsúlyozták, hogy a II. rendű felperesnek betudható károkozó, megtévesztést személyesen nem is az I. rendű felperes, hanem más személy valósította meg a II. rendű felperes képviselőjében.

A kereseti kérelem alapját képező kifogásolt közléseket nem az I. és a III. rendű alperes tették. A választottbíróági eljárásban a II. rendű alperes által előterjesztett viszontkeresetre vonatkozó közléseket sérelmeznék a felperesek, azt egyedül a II. rendű tette, azok nem az eljárás alpereseinek közös nyilatkozatai, az I. rendű alperes pedig nem volt fél a választottbíróági eljárásban.

A II. rendű felperes, mint jogi személy nem hivatkozhat alappal a becsülethez való jogának megsértésére, ilyen jogokkal ugyanis nem rendelkezik.

A választottbíróági eljárás zárt jellege kizárja a személyiségi jogsértés lehetőségét, a felperesek személyiségi jogai a titkosságtól függetlenül nem sérültek, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése minden személy számára garantálja a tisztességes eljáráshoz való jogot, így a védekezés jogát is.

A közlések nem tartalmaztak szándékosan valótlan tényállítást, azok nem alkalmasak a jóhírnév, illetve a becsülethez való jog megsértésére. Indokolt, és szükséges volt azt állítani a II. rendű alperesnek, hogy a II. rendű felperes szerződést szegett, enélkül ugyanis a II. rendű felperes kárfelelőssége nem lett volna megállapítható.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Kötelezte az I-II. rendű felperest, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a jogerőt követő 15 napon belül az I-II-III. rendű alperesek egyetemleges kezeihez 500.000 forint + áfa perköltséget.

Rögzítette, hogy az I-II. rendű felperes egyetemlegesen köteles megfizetni 180.000 forint feljegyzett illetéket.

Határozatának indokolásában hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-ára, a 2:43. § c) pontjára, a 2:45. § (1)-(2) bekezdéseire, valamint a 2:51. § (1) bekezdésére.

Kiemelte, ha egy fél egy bírósági, hatósági, vagy választottbíróági eljárás során jognyilatkozatot tesz, a nyilatkozat konkrét tartalmától függően megvalósíthat személyiségi jogsértést, ha a kijelentés, nyilatkozat tartalma a személyiségi jogsértést megalapozó törvényi tényállási elemnek megfeleltethető. Minden esetben az ügy körülményeihez mérten kell vizsgálni a személyiségi jogsértés alapjául szolgáló jognyilatkozatot. Ezért a jelen perben sem arról foglalt állást, hogy a választottbíróági eljárás során megtett jognyilatkozat pusztán azon körülmény alapján, miszerint azt egy választottbíróági eljárás során tették meg, nem eredményezhet személyiségi jogsértést. Az adott perbeli konkrét tényállás tükrében a kereset alapját képező kijelentések tartalma alapján vizsgálta azt, hogy azok személyiségi jogsértők-e.

Rögzítette, hogy a választottbíróági eljárásban az I. rendű felperes félként nem vett részt, a kereseti kérelemben megjelölt közlések a választottbíróági eljárásban felperesként részt vevő II. rendű felperest érintik. A jogi személytől jogilag elkülönült természetes személy, tag vagy képviselő – többtényállási elem hiányában – nem azonosítható a jogi személlyel, ezért a jogi személy szerződésszegésére vonatkozó nyilatkozatokat nem lehet kiterjesztően akként értelmezni, hogy azok címzettje vagy érintettje a jogi személy képviselője is. Az I. rendű felperesnek ezért aktív perbeli legitimációja nincs, mert a sérelmezett közlések közül egyik sem vonatkozik rá. A közlések ugyanis a választottbíróági eljárásban félként részt vevő ügyvédi irodával szerződött megbízó részéről megfogalmazott, a megbízott szerződésszegő magatartására és azok jogkövetkezményre vonatkozó tényállításokat és jogi érvelést

tartalmaznak. A sérelmezett közlések közül egyik sem utalt arra, hogy az ügyvédi iroda nevében ki járt el, az ügyvédi iroda nevében ki tett a választottbíróági eljárás alapját képező megbízási szerződés teljesítése során jognyilatkozatokat, így a sérelmezett közlések vonatkozásában az I. rendű felperes személyét érintő tartalom nem azonosítható.

Ezt követően vizsgálta az I. rendű alperes passzív perbeli legitimációját, aki semmilyen minőségben nem járt el a választottbíróági eljárás során, jognyilatkozatot nem tett. Az I. rendű alperes a II. rendű alperes képviselőjeként azt a meghatalmazást írta alá, amely alapján a II. rendű alperest képviselő meghatalmazott a választottbíróági eljárás során előterjesztett nyilatkozatokat, beadványokat szerkesztette. Azon felperesi érvelés, miszerint az I. rendű alperes a II. rendű alperes vezérigazgatójaként személyesen bízta meg a jelen perbeli II. és III. rendű alpereseket képviselő ügyvédi irodákat, megítélése szerint önmagában nem alapozza meg azt, hogy az I. rendű alperestől származónak kell tekinteni a perbeli inkriminált közléseket. Az I-II. rendű felperesek nem bizonyították azt, hogy a meghatalmazás aláírásán kívül az I. rendű alperes szándékosan a felpereseket sértő nyilatkozatok megtételére vette rá a jogi képviselőt. Az sem nyert igazolást, miszerint a választottbíróági eljárás során az I. rendű alperes instrukciói alapján jártak el a képviselőt ellátó jogi képviselők. Kiemelte, hogy egy jogi személy által megtett jognyilatkozatot a jogi személynek kell betudni. Általánosságban nem zárható ki az, hogy egy jogi személy által megtett jognyilatkozat olyan tartalmat is megjelenít, amely kifejezetten a jogi személy tagjától vagy képviselőjétől származzon, az adott perbeli esetben azonban ilyen többlettényállást megalapozó, a kereset tárgyát képező sérelmezett kijelentés nem volt azonosítható. Nem találta megalapozottnak az I-II. rendű felperes azon érvelését, miszerint a Ptk. 2:53. § (1) bekezdése szerinti felelősség az I. rendű alperes vonatkozásában fennáll. A felperes keresetében az I. rendű alperes, mint vezető tisztségviselő felelősségének megállapítását arra hivatkozással kérte, hogy szándékos volt a jogsértés és ebben az esetben a Ptk. 3:24. § (2) bekezdése értelmében a jogi személlyel egyetemlegesen felel a vezető tisztségviselő. Az I-II. rendű felperesek azonban azon túlmenően, hogy ezt a tényállítást tette, semmivel nem igazolta sem azt, hogy az I. rendű alperestől származón a felperesek irányába bármilyen a választottbíróági eljárás során megtett jognyilatkozat származott. Egy választottbíróági eljárás során a választottbíróági eljárásban részt vett fél által előterjesztett jognyilatkozatot a jogi személy által megtett jognyilatkozatként kell értelmezni.

A III. rendű alperes passzív perbeli legitimációjának hiánya körében rámutatott, hogy a kereseti kérelemben megjelölt valamennyi sérelmezett közlés a jelen perbeli II. rendű alperes viszontkeresetéhez kapcsolódik a választottbíróági eljárás során. Tény, hogy a választottbíróági beadványokban a viszontkereseti kérelem, illetőleg az ellenkérelem egy okiratban került szerkesztésre és benyújtásra, azonban a III. rendű alperes nem terjesztett elő viszontkeresetet, és valamennyi inkriminált tartalom a viszontkereset körében került megfogalmazásra.

Kiemelte, hogy a Kúria Pfv.IV.20.759/2019/3. számú precedensképes határozata alapján a becsület jellegéből fakadóan ez a személyiségi jog csak természetes személyekhez kapcsolható, jogi személy becsületehez fűződő joga sérelmére nem hivatkozhat.

A II. rendű felperes jóhírnevének megsértése vonatkozásában kiemelte, hogy önmagában az, hogy egy jognyilatkozatot egy választottbíróági eljárás során tesznek meg, nem jelent „automatikus mentességet”. Rámutatott, hogy a bírósági gyakorlat alapján a jóhírnévhez való jog egy feljelentés benyújtásával nem sérülhet, csak akkor, ha a feljelentést az alperes

nyilvánosságra hozza és nagyszámú címzett részére megküldi. Megítélése szerint azonban elsősorban azt kell vizsgálni, hogy önmagában a jóhírnév sérelmét megalapozó kijelentés történt-e, majd ez után vizsgálandó, hogy a személyiségi jogsértést megalapozó kijelentés nyilvánosságra került-e. A két feltétel közül az első, a jóhírnév sérelme az adott perben nem valósult meg a II. rendű felperes sérelmére. Valamennyi, a keresetben meghatározott tartalom egy a választottbíróági eljárásban, alperesi pozícióban lévő fél védelme, illetőleg a II. rendű alperes viszontkeresete tényállításához, jogállításához, jogi érveléshez kapcsolódó nyilatkozat volt. Önmagában az a tény, hogy a fél a saját joga érvényesítése érdekében előadja az általa megalapozottnak vélt tényállításait, amelynek adott esetben szükségszerű része az is, hogy az ellenérdekű fél jogsértését állítja, egyéb többlettényállási elem hiányában nem alapoz meg személyiségi jogsértést. A jogvita lényege, hogy a felek az ellenérdekű jogsértésére hivatkoznak. Ezen hivatkozások éppen a jogviták lényege miatt esetenként túlzók. A sérelmezett közlések olyan jogi terminusok, amelyek egy szerződésszegésre, kártérítésre alapított jogérvényesítés során a nyilatkozat tartalmának velejárói. Ezek a kifejezések egy hasonló típusú jogvita során a felek által használt, jogi tartalmat hordozó kifejezések. Önmagában ezek használata egy jellegében szerződésszegésre, kártérítésre alapított igény érvényesítése esetén megkerülhetetlen. A választottbíróági eljárás során megtett inkriminált közlések nem lépték át azt a határt, ami egy hasonló jogvita körében szokványos, azok nem voltak indokolatlanul bántók, megmaradtak egy védekezés során általában elvárható kifejezés szintjén.

Nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy a tartalom valós-e, mert egy perbeli fél szükségszerűen hivatkozik olyan tényekre, és érvelésére, amelyek meggyőződése alapján pernyertességét segítik elő. A valóság, valótlanság, bizonyítás kérdése, ez a jogvita egyik lényegi eleme.

A bizonyítási indítványokat mellőzte, mivel megítélése szerint a választottbíróági határozat tartalmának a jelen per szempontjából nincs relevanciája. Figyelemmel arra, hogy nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a keresetben megjelölt tartalom híresztelésére sor került-e, mert jóhírnév megsértésére vonatkozó tartalmat sem azonosított, ezért mellőzte a tanúbizonyításra vonatkozó indítványt.

A felperesek által hivatkozott állítási szükséghelyzet körében rögzítette, hogy a 2024. szeptember 4. napján megtartott tárgyaláson tájékoztatta a feleket arról, hogy az állítási szükséghelyzet törvényi feltételei nem állnak fenn. Az I-II. rendű felperes kereseti kérelme releváns tényállítást tartalmazott, nevezetesen azt, hogy az I. rendű alperes mind a II., mind a III. rendű alperesek képviselőjeként eljárva adott instrukciókat arra, hogy a választottbíróági eljárás során az általa képviselt gazdasági társaságok milyen jognyilatkozatokat tegyenek. Abban az esetben pedig, ha a kereseti kérelem a releváns tények körében tényállítást tartalmaz, az állítási szükséghelyzet szabályainak alkalmazhatósága kizárt. Az a körülmény, hogy az I-II. rendű felperes nem tudja, hogy az I. rendű alperes magánszemélyként vagy a II-III. rendű alperesek képviseletétől eltérő, attól elkülönült módon természetes személyként tett, vagy nem tett jognyilatkozatot, nem eredményezi az állítási szükséghelyzet szabályainak fennállását. A kereseti kérelmet megalapozó tényállítás mellett megfogalmazott feltételezés a bizonyítási szükséghelyzet szabályainak alkalmazhatóságát sem alapozza meg.

A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. (1) bekezdése alapján határozott.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereseti kérelmeik szerinti marasztalását, valamint az alperesek perköltségben való marasztalását kérték.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás körében sérelmezték azon részt, hogy „[e]hhez igazodva a jogi szolgáltatást nyújtó, az ügyvédi munkadíjat úgy határozta meg, hogy az egyrészt fedezze a jogi szolgáltatást ténylegesen nyújtó jogászok munkadíjának költségeit, valamint a szolgáltatáshoz kapcsolódó általános költségeket. A II. rendű felperes által került elkészítésre egy kimutatás, mely tartalmazta az elvégzett tevékenységet, a közreműködő személyzet díját, a szolgáltatott adatoknak megfelelően.”. Ez a megállapítás álláspontja szerint értelmetlen, hiszen maga az elsőfokú ítélet két mondatnál korábban, majd később ugyanebben a [2] pontban rögzíti, hogy a megbízók és a megbízott általánypályájában állapodtak meg.

Minden alapot nélkülöz annak rögzítése, hogy „[e]gy idő után a felek között a viszony megromlott amiatt, hogy a jogi szolgáltatást igénybe vevők úgy ítélték meg, a jogi szolgáltatásokra vonatkozóan kimutatott és kiszámlázott, illetőleg a megbízók részéről megfizetett összegek a valós működési költségeket jelentősen meghaladó mértékben kerültek felszámításra”, továbbá az ezt követő két mondat is. Ezzel szemben tény, hogy az alperesek az állításaikkal csak a felmondást követően, a II. rendű felperes által indított választottbírósági eljárásban álltak elő.

A Pp. 373. § (2) bekezdésére hivatkozással csatolták a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Állandó Választottbíróság VB/18042. ügyszámú ítéletét, amely álláspontjuk szerint rögzíti, hogy az alperesi oldal egy cégcsoport, amely közösen folytatott vállalkozás. Sérelmezte a tényállásban a [14] és [15] bekezdésekben írtakat, álláspontja szerint azok nem tények, hanem az elsőfokú bíróságnak a következtetései, amelyek egyébként tévesek is.

Az I. rendű felperes keresetösségi joga körében rámutattak, hogy elzárta őket attól az elsőfokú bíróság, hogy bizonyíthassák, hogy az I. rendű felperes, mint ügyvéd és a II. rendű felperes, mint a nevét viselő egyszemélyes iroda között a szakmai környezet semmiféle különbséget nem érzékel.

Az I. rendű alperes passzív perbeli legitimációja körében rámutattak, hogy a sérelmezett közléseket a II-III. rendű alperesek képviselőjében szerkesztett dokumentumok tartalmazták, a II-III. rendű alperes törvényes képviselője pedig az I. rendű alperes. Az az információ, hogy a perben a sérelmezett kijelentések személy szerint kitől erednek, az alperesek birtokában van, azt föltárni nem voltak hajlandók, ennél fogva adott volt az állítási szükséghelyzet, ezt az elsőfokú bíróság mellőzte, ezáltal elzárta a felpereseket a tanú bizonyítástól.

A III. rendű alperes passzív perbeli legitimációja körében rámutattak, hogy az alperesi valótlanságok nemcsak a választottbírósági eljárásban előterjesztett viszontkeresetet, hanem valamennyi alperesi védekezését voltak hivatottak alátámasztani. A perbeli kijelentéseket olyan választottbírósági beadványok tartalmazták, amelyeket a III. rendű alperes képviselőjében is terjesztettek elő. A választottbírósági eljárást lezáró ítélet az alperesi oldal egyetemlegességét rögzítette, a választottbírósági díjak és az ügyvédi munkadíj

vonatkozásában is.

A II. rendű felperes jóhírnevének sérelme körében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem észlelte, hogy nem értelmezi az Alaptörvény II. és VI. cikkét, valamint a Ptk. vonatkozó rendelkezéseit. A törvényből nem következik és nem vezethető le az, hogy következmény nélkül lehetséges egy választottbíróági eljárásban a másik fél méltóságát, becsületét vagy jó hírnevét sértő kijelentésekkel operálni.

Kifogásolta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a sérelmezett közlések nem voltak indokolatlanul bántók és azok megmaradtak a védekezés során általában elvárható kifejezés szintjén, a rágalmozás ugyanis az általában elvárható kategóriába nem tartozhat.

[6] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperesek perköltségben való marasztalását kérték.

Egyetértettek azzal, hogy az I. rendű felperes nem rendelkezik anyagi perbeli legitimációval, e körben kúriai határozatokra hivatkoztak, kiemelve, hogy a jogi személyre tett nyilatkozat nem terjed ki annak törvényes képviselőjére.

A felperesek semmilyen bizonyítási indítvánnyal nem éltek az I. rendű felperes keresetösségi joga kapcsán, a fellebbezésükben sem terjesztettek elő a Pp. 373. §-a szerinti, utólagos bizonyítás iránti kérelmet az I. rendű felperes keresetösségi jogával kapcsolatosan, a felperes által megjelölt okból való felülvizsgálat ezért kizárt.

A sérelmezett nyilatkozatok az ügyvédi irodát, a II. rendű felperest érintik, az I. rendű felperes még csak utalás szintjén sem jelenik meg azokban. A választottbíróági eljárásban az I. rendű alperes viszontkeresetét a II. rendű felperessel, nem pedig az I. rendű felperessel szemben terjesztették elő, ugyanis a károkozó jogsértést az ügyvédi iroda követte el.

Az I. és III. rendű alperesek nem rendelkeznek passzív perbeli legitimációval. A felperesek fellebbezésében előadottakkal kapcsolatosan rámutattak, hogy nem álltak fenn az állítási szükséghelyzet feltételei. A felperesek e körben nem terjesztettek elő releváns tanúbizonyítási indítványt. Sem a választottbíróági eljárásra vonatkozó eljárásjogi szabályok, sem az anyagi jogi rendelkezések nem írják elő, hogy az azonos jogi képviselőt alkalmazó felek által készített egyetlen dokumentumban foglalt, de külön-külön megtett nyilatkozatok, bármilyen okból a felek közös nyilatkozatának minősüljenek.

Hivatkoztak arra is, hogy a választottbíróági eljárás keretében tett nyilatkozatok nem sértették a felperesek személyiségi jogait, e körben a felperesek fellebbezését hiányosnak tartották, egyúttal előadták, hogy elméletben összeütközésbe kerülhet az egyik fél tisztességes eljáráshoz való alapjoga az ellenérdekű fél személyiségi jogával. Az összeütközés feloldásának módja a bírósági gyakorlat alapján kiforrott. Senkit nem érhet hátrány amiatt, hogy az általa jogosnak vélt követelését peres eljárásban rendeltetésszerű joggyakorlása mellett érvényesíti. Ez még akkor is igaz, ha a fél a követelését a bíróságok végül megalapozatlannak tartják. A bírósági eljárásokban tett közlések vonatkozásában akkor állapítható meg a joggyakorlat szerint jogsértés, amennyiben a nyilatkozat nem az eljárás

tárgyához tartozik és tényállítás esetén a nyilatkozata tudatosan valótlan állítást tartalmaz, illetve véleménynyilvánítás esetén kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, megalázó. E körben előadta, hogy a sérelmezett nyilatkozatok a választottbíróági eljáráshoz tartoznak, azok a II. rendű alperes viszontkeresetének érvényesítésével kapcsolatos állításokat tartalmaznak.

A nyilatkozatok nem tartalmaznak szándékosan valótlan tényállítást, e körben a felperesek nyilatkozatot nem tettek, nem is állították és nem is igazolták, hogy a II. rendű alperes annak ellenére tette a kifogásolt nyilatkozatokat, hogy tudott volna azok valótlanságáról. A nyilatkozatok nem tartalmaznak kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, megalázó véleménynyilvánítást, indokolt és szükséges volt a II. rendű alperesnek azt állítani, hogy a II. rendű felperes szerződést szegett.

[7] A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

[8] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[9] A III. rendű alperes létesítő okirata szerinti székhelye a Luxemburgi Nagyhercegségben található, ezért a felek közötti magánjogi jogviszony külföldi elemet is tartalmaz, ennek ellenére az elsőfokú bíróság ítélete sem a joghatóság, sem alkalmazandó jog kérdését nem vizsgálta, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 379. §-a szerinti, az ítélet kötelező hatályon kívül helyezése az eljárás megszüntetése miatt vizsgálta a Pp. 240. § (1) bekezdése a) pontja alapján a 176. § (1) bekezdésének a) pontjának esetleges fennállását. A felperesek által érvényesített jogra tekintettel az Európai Parlament és a Tanács 1215/2012/EU rendelete (2012. december 12.) a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló rendelet (Brüsszel Ia. rendelet) alkalmazandó a joghatóság megállapítására. A felperesek követelése nem olyan jellegű, amely alapján valamely tagállam bíróságai kizárólagos joghatósággal rendelkeznének a Brüsszel Ia. rendelet alapján, ezért a Pp. 176. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazása nem volt szükséges. A III. rendű alperes az ellenkérelmében a bíróság joghatóságát nem kifogásolta, így a Pp. 240. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti megszüntetés sem volt indokolt, függetlenül attól, hogy az ott meghatározott egyéb feltétel – „magyar bíróság joghatósága egyetlen joghatósági ok alapján sem állapítható meg” – fennáll-e. A másodfokú bíróság azonban szükségesnek tartja megjegyezni, hogy habár a III. rendű alperes székhelye nem Magyarországon található és így a Brüsszel Ia. rendelet általános joghatósági szabálya, a 4. cikk (1) bekezdése alapján a magyar bíróság joghatósággal nem rendelkezik, azonban a 7. cikk 2. pontjában foglalt különös joghatósági ok folytán is fennáll a magyar bíróság

joghatósága a teljes keresetre. Az Európai Unió Bíróságának gyakorlata szerint ezen joghatósági ok egyik esete, a kárt okozó esemény bekövetkezésének helye, ezen hely pedig Magyarország. Végezetül megjegyzendő, hogy a 7. cikk 2. pontjában foglalt különös joghatósági ok másik esete is, a kár tényleges bekövetkezésének helye, Magyarország esetén biztosan fennáll, így ezen okból is fennáll a magyar bíróság joghatósága, még pedig a teljes keresetre.

[11] A másodfokú bíróság a Pp. 380. §-ban megjelölt az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a 381. §-ával szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésre okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperesek sem hivatkoztak, a másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint részben – kizárólag az indokolás, valamint az eljárási illeték vonatkozásban – megváltoztatta.

[12] A felperesi igények érdemi elbírálása során elsődleges feladat az alkalmazandó jog meghatározása, ugyanis fentiek szerint a jelen perrel érintett magánjogi jogviszony külföldi elemet is tartalmaz. A szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (Róma II. rendelet) hatálya az 1. cikk (2) bekezdés g) pontja alapján a magánélet és a személyiségi jogok megsértéséből eredő szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra nem terjed ki. A magyar bíróságoknak így a nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény (Nmjtv.) 2. § alapján ezen törvény rendelkezéseit kell alkalmazni az alkalmazandó jog vonatkozásban. Az Nmjtv. 23. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok megsértésére a sértett szokásos tartózkodási helyének – jogi személy esetén a létesítő okirata szerinti székhelyének – jogát kell alkalmazni. E jog alapján kell megítélni, hogy történt-e jogsértés, és e jog szerint kell megállapítani a jogsértés következményeit. A felperesek lakóhelye és székhelye Magyarországon található, így a magyar jog alkalmazandó.

[13] A felperesek fellebbezése a körben helytálló, hogy az elsőfokú bíróság által a [2] bekezdésben, a tényállásban annak rögzítése, hogy „[e]hhez igazodva a jogi szolgáltatást nyújtó, az ügyvédi munkadíjat úgy határozta meg, hogy az egyrészt fedezze a jogi szolgáltatást ténylegesen nyújtó jogászok munkadíjának költségeit, valamint a szolgáltatáshoz kapcsolódó általános költségeket. A II. rendű felperes által került elkészítésre egy kimutatás, mely tartalmazta az elvégzett tevékenységet, a közreműködő személyzet díját, a szolgáltatott adatoknak megfelelően” jelen jogvita elbírálásához szükségtelen, így azt mellőzi a másodfokú bíróság. Jelen perben ugyanis a II. rendű felperes, valamint a II. és III. rendű alperes közötti nevezett szerződés létrejöttének a ténye, majd annak a teljesítésével kapcsolatos eltérő álláspont, és a választottbírói eljárás bír jelentőséggel. A megbízási szerződés rendelkezéseinek, a szerződő feleknek a szerződés teljesítésével, megszüntetésével kapcsolatos magatartásainak értékelése, minősítése nem szükséges jelen személyiségi jogi per eldöntéséhez, ezért a tényállásban sem volt szükséges ezek megállapítása, ezért mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a [2] bekezdésből az „Egy idő után a felek

között a viszony megromlott amiatt, hogy a jogi szolgáltatást igénybe vevők úgy ítélték meg, a jogi szolgáltatásokra vonatkozóan kimutatott és kiszámlázott, illetőleg a megbízók részéről megfizetett összegek a valós működési költségeket jelentősen meghaladó mértékben kerültek felszámításra. A II. rendű alperes 2018. márciusában arra a következtetésre jutott, hogy a II. rendű felperes részére több, mint 171.000.000 forinttal magasabb átalánydíjat fizetett meg, ahhoz képest, amennyi indokolt lett volna a tényleges költségek alapján. Ennek következménye az lett, hogy a jelen perbeli II. és III. rendű alperesek azonnali hatállyal megszüntették a II. rendű felperessel kötött ügyvédi megbízási szerződéseiket.” részt.

[14] A felperesek által utólagos bizonyítás keresetében csatolt, a választottbíróóság által hozott ítélet indokolásának – felperesek által hivatkozott – egyes megállapításai jelen jogvita szempontjából, részben éppen az előző bekezdésben írtak szerint irrelevánsak. A III. alperesek jelen perbeli passzív perbeli legitimációjának létének kérdését pedig nem érinti, hogy a választottbíróósági ítélet szerint a III. alperes egy cégcsoportba tartozik a II. rendű alperessel, és hogy közösen folytatott vállalkozások, és az sem, hogy azon eljárás alpereseit egyetemlegesen marasztalta a választottbíróóság a díjak és az ügyvédi munkadíj vonatkozásában.

[15] A jelen jogvita elbírálása szempontjából az I. rendű felperes keresetösségi jogának vizsgálata során is hangsúlyosan szükséges azt értékelni, hogy a sérelmezett közlések milyen fórumon, milyen közegben kerültek megtételre és azáltal azokat kik ismerhették meg, ezt pedig az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette. A másodfokú bíróság az I. rendű felperes keresetösségi jogának hiánya vonatkozásában visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének [86] bekezdésében írtakra. Azt csupán azzal egészíti ki, hogy a választottbíróósági eljárásban döntést hozó személyek, akiknek a sérelmezett közléseket tartalmazó beadványokat a választottbíróóságon keresztül megküldték, jogászok, akik hivatásuknál fogva tisztában vannak a jogi személy és a tagja közötti különbséggel és az egyikre tett nyilatkozatot, nem vonatkoztatják a másikkra is. Ezért az ilyen közegben megtett közléseket nem, az egyébként általános nyilvánosság előtt megtett közlésekkel azonos módon szükséges megítélni, hanem figyelemmel kell lenni a befogadó szakértelmére, jogi ismereteire is.

A fentiek alapján helytállóan döntött az elsőfokú bíróság a körben, hogy az. I. rendű felperes nem rendelkezik keresetösségi joggal.

A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi a felperesek azon fellebbezési előadására, amely szerint az elsőfokú bíróság elzárta őket a keresetösségi jog körében a bizonyítástól, hogy a 10. sorszámú válasziratuk megjelölt pontjában, e körben bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő.

[16] Az I. rendű alperes passzív perbeli legitimációja körében helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy azon tény, hogy az I. rendű alperes a II. és III. rendű alperesek törvényes képviselője volt és, hogy ő írta alá választottbíróósági eljárásban alpereseket képviselők meghatalmazását, nem eredményezi azt, hogy a perben sérelmezett közléseket,

tehát a választottbíróági beadványokban írt közléseket, is ő tette. E körben a másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogvita kereteit a felperesek kereseti kérelme határozta meg, akik kereseti kérelmükben a Választottbíróági Beadvány1-3-ban leírt – nem pedig esetlegesen máshol megtett – közléseket sérelmezték.

Az elsőfokú bíróság a felpereseknek az állítási szükséghelyzetre való hivatkozásának megalapozatlanságának körében helytállóan döntött az ítéletének [109] bekezdésében, arra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

[17] A III. rendű alperes passzív perbeli legitimációjának hiányát szintén helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, az ítéletének [95]-[97] bekezdéseire csupán visszautal a Fővárosi Ítéltábla. A felperesek fellebbezésével kapcsolatosan azonban rámutat, hogy azon tény, miszerint a választottbíróági beadványokat a III. alperes képviselőjében is előterjesztették, nem eredményezi azt, hogy ezen beadványokban az alperesek vonatkozásában egymástól egyértelműen megbontott, szerkezetileg is jól elkülöníthető és eltérő eljárásjogi joghatás kiváltását célzó nyilatkozatokat valamennyi választottbíróági alperes együttes nyilatkozatának kell értékelni. Ezen álláspont elfogadása esetén a jogvita rendezését célzó eljárásokban a pertársak egy beadványban tett nyilatkozatait – azok tényleges tartalmától függetlenül – egységesen, valamennyi pertársra kihatóként kellene kezelni, amely automatizmus ellentétes a rendelkezési elvvel.

A másodfokú bíróság az egy beadványban előterjesztett, de különböző eljárásjogi joghatás kiváltására irányuló alperesi nyilatkozatok megítélése körében utal a fentebb már kifejtettekre. Nevezetesen arra, hogy a választottbíróági eljárásban eljáró személyek rendelkeznek azon ismeretekkel, hogy a kellően elkülönítve előterjesztett nyilatkozatokat, az érintett alperestől, nem pedig mástól származóként azonosítsák.

[18] Az II. rendű felperes jóhírve sérelmének hiánya körében a másodfokú bíróság utal az elsőfokú bíróság ítéletének [105] bekezdésére, az abban írtakkal egyetért. A felperesek fellebbezésével kapcsolatosan a másodfokú bíróság rámutat, hogy az elsőfokú bíróság sem azt rögzítette az indokolásában, hogy bármely valótlan tényállítást el kell viselnie az eljárás ellenérdekű felének, hanem azt, hogy bizonyos esetekben – függetlenül a közlés tényleges valóságától – az eljárási jogok gyakorlása okán a másik fél által előadottakat tűrnie kell.

A II. rendű alperesi közlések a II. rendű felperes állított tevékenységére vonatkoztak, azok mindegyike a viszontkereset érvényesítéshez kapcsolódott, annak ténybeli és jogi megalapozottságát kívánta alátámasztani. A bírósági joggyakorlat alapján ilyen esetben az egyik fél jogérvényesítéshez való joga a szükséges és arányos mértékben zsugorítja a másik fél személyiségi jogainak védett határait. A sérelmezett közlések jellegének vizsgálata során utal a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a választottbíróági eljárásban eljáró személyek értik a jogi szaknyelv kifejezéseit, és azzal is tisztában vannak, hogy a közlések célja a fél kérelmének alátámasztása.

[19] A II. rendű felperes becsülethez való jogának megsértése fogalmilag kizárt, e körben a Fővárosi Ítéltábla utal az elsőfokú bíróság ítéletének [101] bekezdésére. Az emberi méltóság megsértésére vonatkozó keresetét a II. rendű felperes a megváltoztatott keresetében pedig már nem tartotta fenn, így az nem képezte a kereset tárgyát.

[20] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperesek keresetét.

[21] A Pp. 383. § (6) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről. Az elsőfokú bíróság az eljárási illetékre kötelezés esetén nem értékelte azt, hogy kettő felperes három alperessel szemben érvényesítette az igényét, így felperesenként háromszor szükséges számolni az eljárási illetéket, amely így az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 38. § (2) bekezdésére figyelemmel, felperesenként 108.000 – 108.000 forint.

[22] A másodfokú eljárásban a felperesek fellebbezése érdemben nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperesek kötelesek az alperesek perköltségét megtéríteni. A Fővárosi Ítéltábla az alperesek perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján határozta meg 30.000 forint + áfa összegben.

[23] Az érdemi eredmény nélkül fellebbező felperesek személyenként kötelesek viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, valamint a 46. § (1) bekezdése alapján – a fentiek szerint háromszor számítandó –, így összesen 144.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

[24] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felpereseket, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2025. március 11.

Dr. Kisbán Tamás s.k.

a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k. Dr. Hercsik Zita s.k.

előadó bíró bíró